

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.102 van 2 december 2002
in de zaak A. 83.063/IX-1742.**

In zake : de VZW Koninklijk Belgisch Verbond voor de Bescherming van de Vogels,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW Koninklijk Belgisch Verbond voor de Bescherming van de Vogels (KBVBV) op 22 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 18 december 1998 van de Vlaamse regering tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaams Gewest;

Gelet op het arrest nr. 83.340 van 8 november 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 28 mei 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 oktober 2002, datum waarop de zaak is uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 21 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat P. LOUAGE die, loco Mr. B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met verwijzing naar artikel 31 van de jachtwet van 28 februari 1882, naar de Benelux-Overeenkomst van 10 juni 1970 op het gebied van de jacht en de vogelbescherming en de in uitvoering van die overeenkomst genomen beschikkingen en naar de richtlijn 79/409/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, wordt het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaams Gewest getroffen. Het besluit is in de volgende jaren verscheidene keren gewijzigd.

Het besluit is, behoudens de in artikel 1, tweede lid, opgesomde uitzonderingen, van toepassing op alle vogels die behoren tot één van de op het grondgebied van een EG-lidstaat in het wild voorkomende vogelsoorten. Het stelt als algemene regel (artikel 3) een verbod in om die vogels en hun eieren, hun jongen en hun pluimen "te vangen, te doden of te verdelgen, te vervoeren, door te voeren en,

zelfs tijdelijk, in of uit te voeren" en (artikel 5) een verbod om die vogels en hun eieren, jongen en pluimen "onder zich te hebben, te verkoop voorhanden te hebben, te kopen, te verkopen, te koop te stellen of te vragen en te leveren." Afwijkingen op die algemene regels worden dan in de volgende artikelen nader uitgewerkt. Zo worden onder meer de voorwaarden bepaald waaronder een aantal vogelsoorten mogen gedood of verdelgd worden (artikel 4); in artikel 6 wordt bepaald onder welke voorwaarden het houden en ruilen van vogels wordt toegelaten "voor het bestendigen van de vogelliefhebberij"; artikel 7 stelt regels op de vogeltentoonstellingen en de zangwedstrijden voor vinken; artikel 7bis -ingevoegd bij besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992- stelt een lijst op van vogels die in gevangenschap mogen worden gehouden en gekweekt en bepaalt de voorwaarden waaronder dit dient te gebeuren; artikel 8 maakt tijdelijke uitzonderingsbepalingen mogelijk zoals die door artikel 9 van de richtlijn 79/409/EEG zijn toegelaten.

Verschillende van de aan het origineel besluit van 9 september 1981 gebrachte wijzigingen zijn door verzoekster met een annulatieberoep bestreden geworden.

1.2. Met het arrest nr C 149/94 van 8 februari 1996 (VERGY t/Frankrijk) heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, geoordeeld dat de richtlijn 79/409/EEG van de Raad inzake het behoud van de vogelstand niet van toepassing is op in gevangenschap geboren en opgekweekte vogels.

1.3. Met haar nota van 1 april 1998 legt de administratie aan de minister een ontwerptekst voor waarbij "uitvoering (wordt gegeven)" aan het voornoemde arrest. Er wordt gesteld: "De voorgestelde regeling versoepelt de regels m.b.t. het onder zich hebben, vervoeren en verhandelen van (de in gevangenschap geboren en opgekweekte vogels)".

In haar advies nr. L 27.678/3 over de nieuw ontworpen regeling heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State de geplande wijzigingen als volgt samengevat :

"1.2.1. De bepalingen van het koninklijk besluit van 9 september 1981 met betrekking tot het in gevangenschap houden en kweken van vogels worden aangepast. Enerzijds wordt de in artikel 1, tweede lid, derde (en vierde) streepje, van het besluit bedoelde uitsluiting uit het toepassingsgebied van het besluit uitgebreid en gepreciseerd, inzonderheid wat de identificatie van de vogels en van de houders ervan betreft (artikelen 1 en 5 van het ontwerp). Anderzijds wordt de in artikel 7bis van het besluit vervatte regeling verscherpt, in die zin dat het in gevangenschap houden en kweken van vogels die onder het toepassingsgebied van het besluit vallen, onderworpen wordt aan de voorwaarde dat de houder van die vogels kan aantonen dat hij in het bezit is van een legaal

verkregen ouderpaar dat als zodanig is opgenomen in een databank (artikel 4 van het ontwerp).

Zoals blijkt uit de bij de adviesaanvraag gevoegde nota aan de leden van de Vlaamse regering, zijn o.m. deze aanpassingen het gevolg van het arrest C-149/94 van 8 februari 1996 waarbij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen besliste dat richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand niet van toepassing is op in gevangenschap geboren en gekweekte vogels.

1.2.2. Met betrekking tot de regeling van artikel 6 van het koninklijk besluit in verband met het houden en ruilen van bepaalde vogels met het oog op het bestendigen van de vogelliefhebberij, wordt gepreciseerd dat ze alleen van toepassing is op de in bijlage 2 bij het besluit bedoelde vogels die 'in het wild geboren' zijn (artikel 3 van het ontwerp).

1.2.3. De in artikel 8, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit bedoelde mogelijkheid om vogels te vangen, wordt beperkt tot de vink (artikel 6 van het ontwerp)".

Blijkens de nota aan de leden van de Vlaamse regering bevat het ontwerp, waarvan de goedkeuring van de regering wordt gevraagd, de volgende krachtlijnen :

". Het ontwerp onderscheidt twee categorieën van gekweekte vogels (art. 1, 4 en 5 van het ontwerp) :

1. de vogels behorend tot de soorten opgesomd in bijlage I, waarvan het grootste deel actueel al algemeen wordt gekweekt op grond van de bestaande reglementering; deze vogels moeten geringd zijn met een gesloten voetring en aan de voorwaarden vermeld in artikel 7ter voldoen; de overige artikels van het koninklijk besluit zijn niet meer van toepassing op deze vogels. Zij mogen vrij worden gehouden, vervoerd en verhandeld.

2. de vogels behorend tot alle andere soorten : mogen in principe worden gehouden en gekweekt op voorwaarde dat men in het bezit is van een legaal verkregen ouderpaar; zij worden geregistreerd aan de hand van inventarissen en steekkaarten. Tevens moet de kweker zich vooraf laten registreren.

. een aanpassing van artikel 6 van het koninklijk besluit dat voortaan alleen van toepassing is op de vogels van bijlage 2 van het koninklijk besluit, afkomstig uit wildvang op grond van de toenmalig geldende reglementering (art. 3 van het ontwerp);

. vogelbevoorrading uit de natuur is alleen nog mogelijk voor de vink, waar dit voorheen mogelijk was voor alle soorten van bijlage 2a van het koninklijk besluit (art. 6 van het ontwerp);

. een versoepeling van de voorwaarden om als vogelliefhebbersvereniging te worden erkend (art. 7 van het ontwerp)".

1.4. De Vlaamse regering keurt op 18 december 1998 het thans bestreden besluit goed. De belangrijkste wijzigingen kunnen als volgt worden samengevat: de in gevangenschap geboren en gekweekte vogels, vermeld in de bijlage 1 bij het besluit, die geringd zijn met een gesloten voetring en die voldoen aan de voorwaarden bepaald in het nieuwe artikel 7ter, vallen buiten het toepassingsveld van het besluit (het nieuwe artikel 1, tweede lid, 3°) evenals de "kwetsbare soorten"

(artikel 1, tweede lid, 4°); de toelating voor het houden en ruilen van de in bijlage 2 vermelde vogels met het oog op de bestendiging van de vogelliefhebberij geldt voortaan nog alleen voor "in het wild geboren vogels" (het nieuwe artikel 6, § 1, eerste lid); de onder toepassing van het besluit vallende vogels, die niet behoren tot de soorten vermeld in bijlage 1, mogen in gevangenschap worden gehouden en gekweekt als zij geringd zijn en voor zover de kweker een legaal verkregen en geregistreerd ouderpaar bezit (het nieuwe artikel 7bis); alleen de vink mag nog gevangen worden (het nieuwe artikel 8, § 1, tweede lid).

Het besluit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 20 januari 1999.

1.5. De afdeling Bos en Groen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap brengt op 24 december 1998 de woudmeesters, houtvesters en boswachters van de wijziging van het koninklijk besluit van 9 september 1981 op de hoogte. Daarin worden volgende verduidelijkingen gegeven :

"Krachtlijnen van het besluit :

1. Het besluit voert een onderscheid in tussen actueel algemeen gehouden vogels enerzijds, opgesomd in de nieuwe bijlage I van het koninklijk besluit van 9 september 1981 (KB), en alle andere vogels anderzijds.

2. Bijlage I omvat 104 vogelsoorten, met name de 16 soorten van bijlage 2, de 82 soorten van de vroegere, thans opgeheven bijlage 4 en 6 andere vogelsoorten (koperwiek, kramsvogel, Europese kanarie, witstuitbarmsijs, bonte kraai en roek).

3. De gekweekte vogels vermeld in deze bijlage vallen niet onder de toepassing van het KB, voorzover zij geringd zijn met een gesloten voeding die voldoet aan de voorwaarden van artikel 7ter van hetzelfde KB. De criteria waaraan de ring moet voldoen worden vastgesteld bij ministerieel besluit. Deze regeling houdt in dat voor deze vogels niet langer de verplichting tot het bijhouden van een inventaris en steekkaarten geldt. Bezit, vervoer en verhandeling, ook van en naar het buitenland, zijn toegestaan. Vervoer en verhandeling van eieren van deze vogels is verboden.

4. Alle andere gekweekte vogels vallen onder toepassing van artikel 7bis van het KB.

Hierbij moeten de volgende voorwaarden worden nageleefd :

- de vogels zijn geringd met een gesloten voeding die voldoet aan de criteria die bij ministerieel besluit worden vastgesteld;
- de ringen mogen alleen worden afgeleverd door de erkende vogelhoudenverenigingen (volgende verenigingen zijn actueel erkend bij ministerieel besluit van 18 juli 1998 : AVIBO, VIMIBEL, KEV, KBOF, AOB en Aviornis International);
- de gekweekte vogels moeten afstammen van een ouderpaar legaal in bezit op het ogenblik van de inwerkingtreding van het besluit van 18 december 1998 (d.i. de tiende dag na publicatie van het besluit in het Belgisch Staatsblad); zie ook punt 5;
- het bezit en vervoer van aldus geringde vogels is vrij;

- elke vogel wordt ingeschreven in een inventaris en voor elke vogel wordt een steekkaart ingevuld die de vogel steeds moet begeleiden; de nieuwe modellen van deze documenten worden bij ministerieel besluit vastgesteld;
- de erkende verenigingen houden de inventarissen bij in een databank volgens de modaliteiten die bij ministerieel besluit worden vastgesteld;
- verhandeling van deze vogels is alleen mogelijk na registratie van de kweker en wanneer de databank operationeel is;
- vogelhandelaars mogen deze vogels niet onder zich hebben in hun winkels, erven, magazijnen of aanpalende woonhuizen;
- het vervoeren en verhandelen van eieren van deze vogels is verboden.

5. Personen die zelf gekweekte vogels bedoeld in artikel 7bis in bezit hebben moeten het bewijs leveren dat zij bij de inwerkingtreding van het besluit van 18 december 1998 in het bezit zijn van een legaal verkregen ouderpaar waarvan de gekweekte vogels afstammen.

Voor personen in het bezit van vogels die niet zelf werden gekweekt geldt de volgende regeling :

- a) zo de kweek in Vlaanderen plaatsvond : deze personen moeten het bewijs leveren dat de kweker op het ogenblik van de inwerkingtreding van voormeld besluit in het bezit is van een legaal verkregen ouderpaar; dit bewijs kan alleen geleverd worden door voorlegging van een geldige behoudsvergunning uitgereikt door de administratie.
- b) zo de kweek buiten het Vlaamse Gewest plaatsvond : het legaal karakter moet blijken uit voorlegging van een attest van een bevoegde overheid (bv. een geldig CITES-certificaat). Verklaringen van particulieren kunnen niet worden aanvaard.

6. De mogelijkheid tot bevoorrading wordt beperkt tot de vink.

7. Ook verenigingen die zich niet uitsluitend met vogelhouderij bezighouden, kunnen worden erkend.

8. Bijlage II (kooivogels) blijft behouden, maar heeft alleen nog betrekking op vogels die uit het wild werden bevoorraad op grond van de reglementering inzake de vogelbevoorrading.

Gekweekte exemplaren van deze vogelsoorten vallen onder bijlage I van het KB. Mettertijd zullen alleen nog uit wildvang verkregen vinken (die actueel nog altijd kan worden bevoorraad), voorkomen op de groene inventarissen.

9. Vallen niet onder de bepalingen van het KB : de kwetsbare soorten die door de Vlaamse regering zullen worden aangewezen op grond van artikel 51 van het natuurdecreet van 21 oktober 1997.

10 Overtredingen op het KB kunnen voortaan ook worden gestraft op basis van het natuurdecreet van 21 oktober 1997, waardoor strengere straffen mogelijk worden.

11. Gevolgen voor het vergunningenbeleid :

Vergunningen zijn niet langer vereist voor gekweekte vogels die voldoen aan de bepalingen van artikel 7bis of 7ter van het KB (dit geldt bv. voor valkerijvergunningen, vervoersvergunningen voor de Antwerpse diertuin, invoervergunningen voor buitenlanders t.b.v. vogeltentoonstellingen e.d.).

Het vergunningenbeleid blijft ongewijzigd voor vogels afkomstig uit de vrije natuur (vogelopvangcentra, opgezette vogels e.d.).

12. In uitvoering van het BVR van 18 december 1998 moeten volgende ministeriële besluiten worden getroffen :

- een ministerieel besluit tot wijziging van het ministerieel besluit van 14 september 1981;
- een ministerieel besluit dat de structuur van bovengenoemde databank in overleg met de betrokken vogelhouderverenigingen vaststelt";

2. Overwegende dat verzoekster zich in het eerste en het derde middel richt tegen de artikelen 4 en 5 van het bestreden besluit, waarbij artikel 7bis van het koninklijk besluit van 9 september 1981 wordt vervangen en waarbij een nieuw artikel 7ter in dat besluit wordt ingevoegd; dat de gewijzigde tekst van die bepalingen luidt als volgt :

- Art 7 bis."De vogels die niet behoren tot soorten, vermeld in bijlage I van dit besluit, mogen in gevangenschap worden gehouden en gekweekt op voorwaarde dat de vogels geringd zijn met een gesloten voetring, aanvaard door de minister en afgeleverd door een vereniging die op grond van artikel 11 van dit besluit door de minister is erkend en voorzover de kweker in het bezit is van een legaal verkregen ouderpaar dat als dusdanig is opgenomen in de databank bedoeld in dit artikel en voorzover de afstamming kan bewezen worden van het ouderpaar dat legaal in gevangenschap aanwezig is op het ogenblik van de inwerkingtreding van het wijzigingsbesluit van.

Deze ring moet aangepast zijn aan de afmeting van de poot en dient daaraan derwijze te worden bevestigd dat hij niet kan worden weggenomen zonder beschadiging of verandering. Bij het bevestigen van de ring mag het pootgewricht niet worden gewond.

De aldus geringde vogels mogen door de vogelhouders gans het jaar worden tentoongesteld en vervoerd. Het vervoeren en verhandelen van eieren van die vogels is verboden.

De levende vogels dienen ingeschreven te worden in een inventaris die voldoet aan de vormen door de minister bepaald.

De vogelhandelaars mogen deze vogels niet onder zich hebben in hun winkels, op hun erven, in hun magazijnen of aanpalende woonhuizen.

Voor elke vogel vermeld op deze inventaris wordt de houder van de vogel een individuele steekkaart ingevuld, waarvan de vorm en de wijze van afgifte door de minister worden bepaald.

De vogelhouders en vogelhandelaars zijn verplicht het toezicht van de overheidspersonen, vermeld in artikel 24 van de jachtwet van 28 februari 1882 te aanvaarden, alsook alle maatregelen te nemen voor het vergemakkelijken van dat toezicht. Dit kan het vangen van de vogels in de volière ten behoeve van de controle inhouden.

De verenigingen die op grond van artikel 11 van dit besluit door de minister zijn erkend, houden de inventarissen van hun leden bij in een databank, opgebouwd volgens criteria bepaald door de minister.

Personen die met deze vogels kweken moeten zich vooraf laten registreren onder de voorwaarden bepaald door de minister. Enkel deze personen kunnen deze vogels verhandelen en dit na het functioneren van de databank."

- Art. 7ter."De in gevangenschap geboren en gekweekte vogels die behoren tot de soorten als bedoeld in bijlage I van dit besluit, moeten geringd zijn met een gesloten voetring, aanvaard door de minister en afgeleverd door een vereniging die krachtens artikel 11 van dit besluit door de minister is erkend.

Die ring moet aangepast zijn aan de afmeting van de poot en dient zo te worden bevestigd dat hij niet kan worden weggenomen zonder beschadiging of verandering. Bij het bevestigen van de ring mag het pootgewricht niet worden gewond.

De verenigingen die krachtens artikel 11 van dit besluit door de minister zijn erkend, melden aan de woudmeester aan welke personen zij voetringen hebben uitgereikt met vermelding van het aantal. De melding geschiedt volgens de voorwaarden, bepaald door de minister.

Het vervoeren en verhandelen van eieren van die vogels is verboden";

2.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 6, § 1, III en 78 van de bijzondere wet tot hervorming der Instellingen (BWHI), van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, van de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet van 24 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel; dat zij in het daarbij aansluitende derde middel de schending aanvoert van de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting; dat zij die middelen als volgt toelicht: het bestreden besluit steunt blijkens zijn aanhef op de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet en op de artikelen 51 en 52 van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en uiteindelijk ook op artikel 6, § 1, III, 2° en 5°, van de BWHI, maar geen van die bepalingen vormt een deugdelijke basis voor de artikelen 4 en 5 van het bestreden besluit :

- het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu heeft duidelijk betrekking op "spontane processen in de natuurlijke leefgebieden" terwijl de nieuwe artikelen 7bis en 7ter een regeling bevatten voor alle mogelijke vogelsoorten "die in gevangenschap worden gehouden en gekweekt", die dus geen "in het wild levende vogels" zijn en ook geen soorten "die voorkomen in aansluiting op menselijk handelen"; het kweken in gevangenschap kan mogelijk een bijdrage vormen tot het natuurbehoud, maar uit geen enkele verwijzing blijkt dat zulks hier het opzet van de verwerende partij is geweest; daarenboven vormt het uitsluiten, door artikel 1, tweede lid, 4°, van "kwetsbare soorten" uit het beschermingsbesluit, een bevestiging van de stelling dat het decreet natuurbehoud geen basis kan vormen voor de bestreden regeling;
- ook de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet hebben betrekking op in het wild levende soorten; artikel 34 vereist daarenboven een "nutskarakter" -dat hier niet is aangetoond- en artikel 36 duidt geen verdrag aan dat aan de regering zou toelaten "om de twee lijsten vogelsoorten onder het statuut van gevangenschap en kweek te brengen";
- de bevoegdheden die de BWHI niet uitdrukkelijk aan de gewesten heeft toegekend, zijn federaal gebleven; voor de artikelen 7bis en 7ter is de Vlaamse regering, in de mate dat zij bevoegd is gemaakt voor "de jacht ... en de vogelvangst", niet bevoegd; trouwens, het basisbesluit van 9 september 1981 is zelf onwettig want in 1981 was alleen de Vlaamse Executieve bevoegd om een beslissing te treffen over de bescherming van vogels; artikel 7bis en 7ter kaderen veeleer in de problematiek van de dierenbescherming, die formeel betrekking

heeft op "in gevangenschap geboren dieren" en dieren die in een kunstmatig milieu worden gehouden en die federaal gebleven is;

Overwegende dat verzoekster in het derde middel de draagkracht van de aangevoerde grondslag betwist; dat zij daar betoogt dat artikelen 51 en 52 van het natuurbehouddecreet geen grondslag kunnen bevatten voor een regeling van modaliteiten voor het kweken van alle vogelsoorten die in het bestreden besluit worden bedoeld, dat ook niet blijkt wat de bestreden bepalingen te maken hebben met de bescherming van de genoemde soorten of hun leefmilieu, dat de motivering ook tegenstrijdig is aangezien het gewijzigde artikel 1 van het koninklijk besluit van 9 september 1981 eerst de in gevangenschap gekweekte vogels uit het toepassingsveld sluit, maar daar vervolgens in artikel 7 ter toch een regeling voor uitwerkt en dat de motivering zelfs onsamenhangend is aangezien de "kwetsbare soorten" buiten het toepassingsveld gehouden worden terwijl het natuurbehoudsdecreet er precies toe strekt die soorten te beschermen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet wat volgt: het besluit van 9 september 1981 is, overeenkomstig de toen geldende reglementaire bepalingen, door de Koning getroffen op voordracht van de Vlaamse Gemeenschap en na beraadslaging in de Vlaamse Executieve; de "bescherming van in het wild levende vogels" maakt deel uit van de aangelegenheid "natuurbescherming en het natuurbehoud" die door artikel 6, § 1, III, 2°, van de BWHI aan de Gewesten is toebedeeld; de artikelen 1, 4 en 5 van het bestreden besluit hebben wel betrekking op "niet in het wild levende vogels", maar zij beogen wel degelijk en uitsluitend de bescherming van dergelijke in het wild levende vogels, zoals trouwens blijkt uit het advies dat de afdeling Wetgeving heeft gegeven over het ontwerp van de bestreden bepalingen;

Overwegende dat de verwerende partij het derde middel kennelijk ongegrond vindt; dat zij erop wijst dat een reglementair besluit niet formeel gemotiveerd moet worden en dat uit haar weerlegging van het eerste middel voldoende blijkt dat aan de bestreden bepalingen deugdelijke redenen ten grondslag liggen;

2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord uiteenzet wat volgt: de bestreden regeling heeft betrekking op vogels die in gevangenschap worden gehouden, maar voor dergelijke regeling hebben de gewesten

van de federale overheid geen enkele bevoegdheid gekregen terwijl er wel aanknopingspunten bestaan voor een federale bevoegdheid op dat vlak, meer bepaald de wet van 14 augustus 1986 op de bescherming en het welzijn der dieren die een federale aangelegenheid regelt, die ook betrekking heeft op vogels en waarin ook sprake is van de redactie van lijsten van vogels die als kooivogels moeten beschouwd worden; dat zij herhaalt dat uit het administratief dossier niet blijkt hoe de regeling van het nieuwe artikel 7bis kan ingepast worden in artikel 6 BWHI; dat zij besluit dat, "vermits partijen er niet uit geraken, het wenselijk is zo nodig een prejudiciële vraag te stellen (aan het Arbitragehof)" om te vernemen of de regeling betreffende het kweken en het houden van vogels in gevangenschap -de nieuwe artikelen 1, tweede lid, 7bis en 7ter van het koninklijk besluit van 9 september 1981- wel ingepast kan worden in de bevoegdheden die door artikel 6, §1, III, aan de Gewesten zijn toegekend;

2.4. Overwegende dat verzoekster ook in haar laatste memorie nog herhaalt dat de verwerende partij niet aantoont waarom de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet -die betrekking hebben op in het wild levende vogels- een rechtsgrond kunnen vormen voor de bestreden bepalingen, die betrekking hebben op de in gevangenschap levende vogels;

2.5.1. Overwegende, wat betreft de institutionele bevoegdheid van de organen van het Vlaams Gewest om de bestreden bepalingen te treffen, dat artikel 6, § 1, III, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen luidt als volgt :

"De aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet zijn:
(...)
III. Wat de landinrichting en het natuurbehoud betreft:
(...)
2° de natuurbescherming en het natuurbehoud, met uitzondering
(...)
5° de jacht, met uitzondering van ..., en de vogelvangst";

dat, indien de bestreden regeling inderdaad betrekking heeft op de bescherming van in het wild levende vogelsoorten -wat uit het hiernavolgend onderzoek zal blijken-, de verwerende partij terecht stelt dat de regeling kadert in de geciteerde bepalingen uit de BWHI; dat, voor zoveel als nodig, de Raad van State ook vaststelt dat verzoekster de in de memorie van antwoord ontwikkelde stelling dat het koninklijk besluit van 9 september 1981 getroffen is overeenkomstig de toentertijd geldende bevoegdheidsregeling tussen de Staat en de Gewesten, niet meer heeft betwist;

2.5.2. Overwegende, wat de eigenlijke rechtsgrond betreft, dat het bestreden besluit in zijn aanhef verwijst naar de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet van 24 juli 1991, naar de artikelen 51 en 52 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu en naar de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming, ondertekend te Brussel op 10 juni 1970, en het Protocol tot wijziging van die overeenkomst, goedgekeurd bij de wet van 20 april 1982;

2.5.2.1. Overwegende dat de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet luiden als volgt :

Art. 34."De Vlaamse regering kan alle maatregelen treffen die zij nuttig acht voor de bescherming van alle in het wild levende vogelsoorten andere dan deze vermeld in artikel 3, evenals hun eieren, zelfs uitgeblazen, en van hun jongen. Deze maatregelen kunnen zowel op levende als op dode of geprepareerde vogels betrekking hebben.

De feiten verboden door de maatregelen getroffen op grond van het vorige lid worden gestraft met een geldboete van vijftig frank tot honderd frank."

Art. 36."De Vlaamse regering kan inzake jacht en vogelbescherming alle vereiste maatregelen treffen voor de uitvoering van bepalingen die voortvloeien uit het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, gesloten te Rome op 25 maart 1957, uit het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's-Gravenhage op 3 februari 1958, uit het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten, gedaan te Bonn op 23 juni 1979 en uit het Verdrag inzake het behoud van wilde planten en dieren en hun natuurlijk leefmilieu, ondertekend te Bern op 19 september 1979, en de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten. Deze maatregelen kunnen de opheffing en de wijziging van wets- en decreetbepalingen inhouden";

Overwegende dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State, in het advies nr. L. 27.678/3 dat zij op 10 november 1998 heeft uitgebracht over de ontwerptekst van het thans bestreden besluit, over die rechtsgrond het volgende heeft gesteld :

"Zoals de Raad van State reeds eerder heeft opgemerkt, kunnen die bepalingen van het jachtdecreet alleen rechtsgrond bieden voor regelingen die de bescherming beogen van 'in het wild levende' vogelsoorten, en dus niet voor regelingen die betrekking hebben op 'niet in het wild levende vogels', zoals bijvoorbeeld in gevangenschap gekweekte vogels. In zijn advies L. 23.406/8 ¹ stelde de Raad van State, met verwijzing naar het advies L. 14.240/1/V over het

(1) Advies van 5 juli 1994 over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest'. Zie ook advies L. 24.463/8 van 3 mei 1995 over een gelijknamig ontwerpbesluit.

ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 9 september 1981, inzonderheid wat volgt :

'Beschermsmaatregelen met betrekking tot dergelijke (niet in het wild levende) vogels behoren tot het domein van de dierengezondheid en de dierenbescherming, welke aangelegenheden zijn die tot de - residuaire - bevoegdheid van de federale overheid zijn blijven behoren; in de bevoegdheid inzake 'de jacht ... en de vogelvangst' welke door artikel 6, § 1, III, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gewesten werd toegewezen, kunnen dergelijke maatregelen niet worden ingepast'.

In zoverre de in het onderhavige ontwerp opgenomen bepalingen betreffende in gevangenschap geboren en gekweekte vogels zouden moeten worden aangemerkt als beschermingsmaatregelen voor die vogels, en dus als maatregelen inzake dierengezondheid en dierenbescherming, zouden die bepalingen de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest te buiten gaan en uiteraard geen rechtsgrond vinden in de aangehaalde bepalingen van het jachtdecreet.

Zulks blijkt evenwel geenszins het geval te zijn met de in artikelen 1, 4 en 5 van het ontwerp opgenomen bepalingen. Die bepalingen hebben immers niet de bescherming van de in gevangenschap geboren en gekweekte vogels tot doel. Ze blijken integendeel uitsluitend ertoe te strekken in het wild levende vogels waarop de beschermingsregeling van het koninklijk besluit van 9 september 1981 van toepassing is, te onderscheiden van vogels die in gevangenschap leven of gekweekt zijn en waarvoor, eensdeels, die beschermingsregeling niet geldt of, anderdeels, in een afwijkende regeling is voorzien. Die bepalingen hebben m.a.w. niets anders op het oog dan een adequate controle op de naleving van de verbodsbepalingen van dat koninklijk besluit mogelijk te maken. In zoverre zulks de strekking is van de bedoelde bepalingen van het ontwerp, kunnen ze wel degelijk worden ingepast in de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest en vinden ze rechtsgrond in de artikelen 34 en 36 van het jachtdecreet";

2.5.2.2. Overwegende dat het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaams Gewest van toepassing is op alle vogels behorend tot één van de op het Europees grondgebied van de lid-staten van de EG "in het wild voorkomende vogelsoorten" die niet vallen onder de in artikel 1, lid 2, van het besluit vermelde uitsluitingsbepalingen; dat de verwerende partij, geïnspireerd door de door het Hof van Justitie in zijn arrest VERGY gegeven en sub 1.2. weergegeven interpretatie van de richtlijn 79/409/EEG, een regeling heeft uitgewerkt met betrekking tot de "in gevangenschap gekweekte en gehouden vogels"; dat, in het kader van het hier besproken dispuut, de vraag centraal staat of die regeling betrekking heeft op beschermingsmaatregelen voor die in gevangenschap gehouden vogels -waarvoor artikel 34 van het jachtdecreet geen rechtsgrond kan vormen- dan wel kadert in beschermingsmaatregelen voor de in het wild levende vogelsoorten, door met name een duidelijke, controleerbare en sluitende scheidingslijn op te trekken tussen de vogels die in het wild leven en de vogels van dezelfde soort die in gevangenschap leven;

Overwegende dat de verwerende partij aldus een onderscheid heeft gemaakt tussen de overeenkomstig artikel 7ter "in gevangenschap gekweekte en gehouden vogels" -dit wil zeggen de in gevangenschap gekweekte en gehouden vogels behorende tot de soorten die ingeschreven zijn op de lijst vermeld in de bijlage bij het besluit en die geringd zijn op de voorgeschreven wijze- en de niet op die lijst vermelde vogels behorende tot de soorten die onder toepassing van het besluit vallen en die onder de in artikel 7bis vermelde voorwaarden, in gevangenschap kunnen worden gehouden en gekweekt;

2.5.2.3. Overwegende dat de in gevangenschap gekweekte vogels die voldoen aan artikel 7ter, geheel buiten de beschermingsregeling van het koninklijk besluit van 9 september 1981 worden geplaatst; dat de wezenlijke voorwaarde die door het nieuwe artikel 7ter gesteld wordt, bestaat in het ringen en het verbieden van het vervoer en het verhandelen van eieren van die vogels; dat een dergelijk ringen er duidelijk toe strekt de in gevangenschap geboren en gekweekte vogels te onderscheiden van de in het wild levende vogels van dezelfde soort en dat onderscheid niet te laten verwateren door met name het vervoer en verhandelen van eieren van die gevangen vogels te verbieden; dat er dus, in tegenstelling tot wat verzoekster stelt, voor die vogels geen eigen beschermingsregime wordt ingesteld, dat aan de verwerende partij op dat vlak dan ook geen tegenstrijdigheid verweten kan worden en dat zij in het kader van de BWHI bevoegd was om de bestreden regeling te treffen; dat uit de omstandigheid dat volgens artikel 1 van het bestreden besluit bepaalde vogelsoorten, die de Vlaamse regering nog als "kwetsbaar" moet aanwijzen, buiten de toepassing van het beschermingsbesluit worden gehouden, ook het bewijs niet kan gehaald worden dat de artikelen 4 en 5 geen betrekking zouden hebben op de bescherming van in het wild levende vogels;

2.5.2.4. Overwegende dat de bestreden regeling het in gevangenschap houden van vogels behorend tot de soorten die niet opgenomen zijn in de bijlage maar die krachtens artikel 1 wel vallen onder het beschermingsbesluit van 9 september 1981, strikter heeft geregeld (het nieuwe artikel 7bis) door het houden van die vogels niet alleen afhankelijk te maken van het ringen, maar bijkomend te koppelen aan het bewijs van het bezit van een legaal ouderpaar en het bijhouden van een inventaris en een individuele steekkaart; dat ook dergelijke maatregelen, evenals het bijhorend verbod om de vogels door vogelhandelaars te laten bezitten, duidelijk gericht zijn op de organisatie van een sluitende controle op het onderscheid tussen in het wild levende vogels en in gevangenschap gehouden vogels; dat derhalve ook

te dien aanzien geen sprake is van het instellen van een beschermingsregime met het karakter van gezondheidsmaatregelen voor in gevangenschap gehouden vogels;

2.5.3. Overwegende, wat de prejudiciële vraag betreft, dat krachtens artikel 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, dat Hof uitspraak doet over de strijdigheid van een wetgevende norm met de bevoegdheidsregeling tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten; dat te dezen evenwel geen wetgevende norm, maar een handeling van de Vlaamse regering ter discussie staat; dat de bijzondere wet op het Arbitragehof te dien aanzien niet voorziet in het stellen van een prejudiciële vraag;

2.5.4. Overwegende dat, aangezien de met het eerste en het derde middel bestreden bepalingen er niet op gericht zijn een beschermingssysteem in te stellen voor in gevangenschap gehouden en gekweekte vogels maar er integendeel toe strekken een effectieve controle mogelijk te maken van het beschermingssysteem uitgewerkt voor de in het wild levende vogels, het eerste middel in zijn geheel alsook het derde middel niet gegrond zijn;

3. Overwegende dat verzoekster het tweede middel richt tegen de artikelen 4, 5 en 6 van het bestreden besluit;

3.1. Overwegende dat zij in dat middel de schending aanvoert van "de artikelen 1, 5, 9 en 13 van de vogelrichtlijn en van het beginsel van behoorlijk bestuur" doordat de artikelen 4 en 5 -de nieuwe artikelen 7bis en 7ter van het koninklijk besluit van 9 september 1981- die betrekking hebben op het in gevangenschap houden en kweken van in het wild voorkomende vogelsoorten, "duidelijk en principieel" ingaan tegen de verbodsbepalingen opgenomen in artikel 5 van de vogelrichtlijn, doordat de verwerende partij geen bijzondere reden aanwijst die haar kon toelaten toepassing te maken van artikel 9 van de richtlijn en doordat de nieuwe regeling een verslechtering van de bestaande toestand met zich brengt; dat zij het middel op dat vlak als volgt verduidelijkt: de nieuwe artikelen 7bis en 7ter hebben betrekking op zeer veel vogelsoorten en dat spreekt op zich al het strikte karakter van de door de richtlijn toegelaten afwijkingen tegen; die bepalingen organiseren een zeer oppervlakkige controle, hetgeen ingaat tegen artikel 9. 1c van de richtlijn; het toelaten van in gevangenschap gehouden vogels vermindert de bescherming die in de vroegere regeling aan de in het wild levende vogels was gegeven; dat zij met betrekking tot artikel 6 van het bestreden besluit -de toelating om vinken te vang-

betoogt dat de verwerende partij niet aantoont dat er voldaan is aan de door de richtlijn gestelde vereiste dat er geen andere bevredigende oplossing mag bestaan;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, de richtlijn niet van toepassing is op in gevangenschap gekweekte vogels; dat zij met betrekking tot artikel 6 van het bestreden besluit opmerkt dat de nieuwe bepaling -artikel 8, § 1, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 september 1981- op zich de vinkenvangst niet toelaat, dat artikel 8 in zijn geheel moet worden gelezen en dat paragraaf 1 van die bepaling duidelijk verwijst naar het niet voorhanden zijn van bevredigende oplossingen zodat, anders dan verzoekster meent, de bestreden bepaling de vinkenvangst niet toelaat;

3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat het arrest van het Hof van Justitie gerelativeerd moet worden en dat niet zonder meer mag besloten worden dat de richtlijn 79/409/EEG niet van toepassing is op in gevangenschap gekweekte vogels, dat het bestreden besluit zelfs verwijst naar de vogelrichtlijn en dat het dan ook niet absurd is indien zij blijft verwijzen naar de artikelen 5, 9 en 13 van die richtlijn, aangezien de omstandigheid dat de vogels nu in gevangenschap mogen gehouden worden een miskennis inhoudt van de bestaande beschermingsregeling doordat, nu het volstaat van eenmaal te kunnen aantonen dat men een legaal ouderpaar bezit, er een handel met alle zeldzame vogelsoorten kan ontstaan, hetgeen onmiskenbaar het stand-still beginsel, verwoord in artikel 13 van de vogelrichtlijn, miskent;

3.4.1. Overwegende dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 februari 1996 inzake VERGY een prejudiciële vraag als volgt beantwoord heeft :

"1) Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, verplicht de Lid-Staten de verhandeling van vogels van een in haar bijlagen niet genoemde soort te verbieden voor zover het gaat om een soort die natuurlijk in het wild leeft op het Europese grondgebied van de Lid-Staten waarop het Verdrag van toepassing is, behoudens de door artikel 9 geboden afwijkmogelijkheden.

2) Deze richtlijn is niet van toepassing op in gevangenschap geboren en opgekweekte vogels.

3) Deze richtlijn verplicht een Lid-Staat een op het Europese grondgebied van de Lid-Staten waarop het Verdrag van toepassing is, in het wild levende vogelsoort ook te beschermen als die soort zijn natuurlijk leefgebied niet heeft in de betrokken Lid-Staat";

3.4.2. Overwegende dat de Raad van State geen reden ziet om die interpretatie van het Hof van Justitie af te vallen; dat dienvolgens geen sprake kan zijn van schending, door de artikelen 4 en 5 van het bestreden besluit, van de vogelrichtlijn;

3.4.3. Overwegende, wat de conformiteit van artikel 6 van het bestreden besluit met de vogelrichtlijn betreft, dat de verwerende partij er terecht op wijst dat die bepaling op zich de vinkenvangst niet toelaat, maar dat het nieuwe tweede lid van artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 september 1981, een geheel vormt met het eerste lid van hetzelfde artikel, waarin duidelijk gesteld is dat afwijkingen op de uitgewerkte regelingen slechts mogelijk zijn "indien er geen andere bevredigende oplossing bestaat"; dat, in dat kader bekeken, de bestreden bepaling zelf bepaalt dat voor de vink "eventueel afgeweken (kan) worden" van de bepalingen met betrekking tot het vangen van vogels; dat aldus bezien, de ingevoerde regeling vereist dat de minister of zijn gemachtigde, geplaatsd voor de vraag om, wat vinken betreft, tijdelijk af te wijken van de regeling op het stuk van het vangen van vogels, concreet zal moeten nagaan of er "geen andere bevredigende oplossing bestaat" voor de hem voorgelegde vraag;

3.5. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat het vierde middel gericht is tegen de bijlage die met artikel 5 van het bestreden besluit wordt gehecht aan het koninklijk besluit van 9 september 1981;

4.1. Overwegende dat verzoekster in dat middel de schending aanvoert van "art. 6 en 9 van het Verdrag van Bern van 19 september 1979, goedgekeurd bij wet van 20 april 1989"; dat zij betoogt dat artikel 6 van dat verdrag de verdragsluitende partijen ertoe verplicht de bijzondere bescherming te verzekeren van de in het wild levende diersoorten, vermeld in de bijlage II bij het verdrag, door met name een verbod in te stellen om die soorten te vangen, in bezit te houden of opzettelijk te doden, hun broed- en rustplaatsen aan te tasten of te vernielen, hun eieren -zelfs leeg- in bezit te hebben en de dieren, delen ervan of hun producten te houden en binnenlands te verhandelen, dat in de bijlage II een aantal vogelsoorten opgenomen is die ook vermeld zijn in de bijlage bij artikel 7ter van het bestreden besluit maar dat de laatstgenoemde bijlage ook nog andere vogelsoorten (45) omvat die door het verdrag niet in bezit gehouden mogen worden; dat zij daaraan toevoegt

dat het verdrag in zijn artikel 9 ook afwijkingen toelaat op de verbodsbepalingen, maar dat de verwerende partij het beroep op die uitzonderingsbepaling niet verantwoordt;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat het Verdrag van Bern geen directe werking heeft maar enkel verplichtingen oplegt aan de verdragsluitende staten;

4.3. Overwegende dat verzoekster daarop in haar memorie van wederantwoord repliceert dat artikel 6 van het Verdrag van Bern wel degelijk directe werking heeft waar het "onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig", duidelijk en zonder voorbehoud een aantal verbodsbepalingen instelt en dat het de lidstaten verplicht om met passende voorschriften die verbodsbepalingen in hun regelgeving te integreren; dat zij in haar laatste memorie daar nog aan toevoegt dat "artikel 6 van het verdrag duidelijk bindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat" aangezien de lidstaten de verplichting aangaan -en niet enkel de toelating krijgen- om verbodsbepalingen in te voeren;

4.4.1. Overwegende dat artikel 6 van het Verdrag van Bern van 19 september 1979 inzake het behoud van wilde dieren en planten en het natuurlijk leefmilieu in Europa, goedgekeurd bij de wet van 20 april 1989, bepaalt wat volgt :

"Iedere verdragsluitende partij neemt passende en noodzakelijke maatregelen in de vorm van wetten en voorschriften om te zorgen voor bijzondere bescherming van de in het wild voorkomende diersoorten, genoemd in bijlage II. Waar het deze soorten betreft, is met name verboden :

- a) iedere vorm van opzettelijk vangen, in bezit houden en opzettelijk doden;
- b) het opzettelijk aantasten en vernielen van broed- of rustplaatsen;
- c) het opzettelijk verstoren van de in het wild voorkomende diersoorten, met name gedurende de broedperiode, de periode waarin de jongen afhankelijk zijn, en de overwinteringsperiode, voor zover hiermee duidelijk wordt ingegaan tegen de doelstellingen van dit Verdrag;
- d) het opzettelijk vernielen of rapen van eieren in de natuur of in het bezit houden van eieren, zelfs wanneer deze leeg zijn;
- e) het houden en het binnenlands verhandelen van deze dieren, hetzij levend hetzij dood, met inbegrip van opgezette dieren, en van ieder gemakkelijk te herkennen deel of produkt van deze dieren, voor zover zulks bijdraagt tot de doeltreffendheid van de bepalingen van dit artikel";

Overwegende dat artikel 9 van hetzelfde verdrag de partijen toelaat in bepaalde gevallen af te wijken van de in artikel 6 vermelde bepalingen wanneer geen andere bevredigende oplossing bestaat en voor zover die afwijking geen schade toebrengt aan de betrokken populatie;

4.4.2. Overwegende dat het Verdrag van Bern geen rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde; dat immers, blijkens zijn preambule, het Verdrag een kaderovereenkomst is waarbij de verdragsluitende partijen er zich toe verbinden, bij de vaststelling van hun nationale doelstellingen en programma's, de in het verdrag nader bepaalde maatregelen te treffen, welke erop gericht zijn de verschillende diersoorten die steeds minder in het wild voorkomen en die soms met uitsterven bedreigd zijn, in stand te houden en een vorm van internationale samenwerking tot stand te brengen teneinde in het bijzonder de trekkende diersoorten te behouden; dat artikel 6 van het verdrag als volgt aanvangt :

“Iedere verdragsluitende partij neemt passende en noodzakelijke maatregelen in de vorm van wetten en voorschriften om te zorgen voor bijzondere bescherming van de in het wild voorkomende diersoorten, genoemd in bijlage II. Waar het deze soorten betreft, is met name verboden : ...”; dat de omstandigheid dat die bepaling vervolgens een aantal concrete verbodsbepalingen opsomt, niets afdoet aan de vaststelling dat er een optreden nodig is van de internrechtelijke regelgever om die verbodsbepalingen als een afdwingbare regel in het interne recht om te zetten; dat de burger zich derhalve niet rechtstreeks op de schending van het verdrag kan beroepen; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee december 2000 en twee, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.